

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.587/2023/4.
A felperes:	Felperes felperes címe
A felperes képviselője:	Vám- és Pénzügyi Dolgozók Szakszervezete (ügyintéző: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos) felperesi képviselő címe
Az alperes:	Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1054 Budapest, Széchenyi u. 2.
Az alperes képviselője:	dr. Borbély Diána kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 103.K.700.430/2023/10. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 67.530 (hatvanhétézer-ötszázharminc) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2022. február hónapjától munkakör1 munkakörben teljesített szolgálatot az alperes Igazgatóság1 Főosztály1 Osztálylán, a 2023. január 1. napjától

hatályos kinevezés módosítása alapján rendfokozata rendfokozat1, munkaköre munkakör1 I. volt. A felperes 2023. március 27. napján írásban kezdeményezte a szolgálati jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését, melyre az alperes szóban tájékoztatta, hogy a közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetéshez nem járul hozzá.

[2] Az alperes a 2023. április 3. napján kelt szám1 iktatószámú „szolgálati jogviszony megszüntetése (lemondással)” elnevezésű okirattal értesítette a felperest, hogy a 2023. március 27. napján benyújtott lemondása miatt a szolgálati jogviszonya 2023. május 26. napján megszűnik. Az alperes 2023. május 10. napján észlelte, hogy a felperes lemondást tartalmazó nyilatkozata nem lelhető fel. Ezt követően a 2023. május 12. napján kelt szám2 iktatószámú értesítésével a szám1 iktatószámú intézkedését annak érvénytelensége miatt visszavonta. Egyben tájékoztatta a felperest, hogy a szolgálati jogviszonya továbbra is fennáll, felhívta, hogy munkavégzés céljából a szolgálati helyén jelenjen meg, továbbá amennyiben fenntartja a közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetésre irányuló kérelmét, ahhoz hozzájárul.

[3] A felperes 2023. május 16. napján munkavégzési szándékkal a munkahelyén megjelent és 2023. május 26. napjáig munkát végzett.

[4] A felperes 2023. május 19. napján írásban kezdeményezte a szolgálati jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését 2023. május 26. napjával. A peres felek a szolgálati jogviszonyt a fenti nappal közös megegyezéssel megszüntették, ezen időpontig elszámoltak, az alperes a felperes járandóságait megfizette.

A felperes keresete, az alperes védirata

[5] A felperes a módosított keresetében a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként a Nemzeti Adó- és Vámhivatal személyi állományának jogállásáról szóló 2020. évi CXXX. törvény (továbbiakban: NAV Szj.tv.) 216. § (6) bekezdése alapján négy havi illetményének megfelelő összegű átalány-kártérítés, azaz 2.701.200 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint nem adott lemondó nyilatkozatot, az alperes jogellenesen szüntette meg a jogviszonyát 2023. május 26. napjával a lemondására hivatkozással, csupán a közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetést kezdeményezte. Az alperes 2023. április 3. napján kelt értesítése jogellenes volt, ezen jogellenes intézkedése jogkövetkezményeit az alperes nem háríthatta el azzal, hogy egyoldalúan visszavonta a fenti nyilatkozatát, melyre lehetősége nem is volt.

[6] Az alperes a védiratában a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte. Érvelése szerint a felperes jogviszonya a jelen perben támadott intézkedésével nem szűnt meg, azt visszavonta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes 2023. március 27. napján történt kezdeményezésére a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás a peres felek között nem jött létre, a felperes írásbeli lemondást az alpereshez nem nyújtott be. Az alperes 2023. április 3. napján kelt intézkedése a felperes írásbeli lemondásának hiányában került kiadásra, mely intézkedést a 2023. május 12. napján kelt értesítésével az alperes visszavonta figyelemmel arra, hogy a felperes szolgálati jogviszonya továbbra is fennáll. A felperes azzal, hogy a munkahelyén munkavégzés céljából megjelent és munkát végzett, a keresettel támadott intézkedés visszavonását elfogadta, a peres felek közti szolgálati jogviszony továbbra is fennállt. Ezt követően a felperes szándéka arra irányult, hogy a szolgálati jogviszonyát közös megegyezéssel megszüntesse, kérelmét az alpereshez ismételten benyújtotta, az alperes beleegyezésével a jogviszony megszüntetésére a felperes által kérelmezett időpontban sor került. Lemondás hiányában és a támadott alperesi intézkedés visszavonására figyelemmel nem volt olyan szolgálati jogviszonyt megszüntető jognyilatkozat, aminek jogellenessége felmerülhetett volna. A NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdése alapján a felperes abban az esetben támaszthatott volna igényt az alperessel szemben átalány-kártérítés jogcímen, ha az alperes szünteti meg a szolgálati jogviszonyt jogellenesen, ilyen alperesi jognyilatkozat azonban nem volt. Az alperes írásbeli lemondás hiányában tévesen adta ki a perben támadott értesítését, és azt még a jogviszony megszüntetését megelőzően a felperes által elfogadva visszavonta. Az alperes 2023. április 3. napján kelt intézkedésével nem szüntette meg jogellenesen a jogviszonyt, így nem merülhetett fel a NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdés szerinti jogkövetkezmény sem. Mindezekre tekintettel a Kúria eltérő tényállás mellett keletkezett, de a jelen ügyben is alkalmazható Kf.45.027/2021/5. számú eseti döntésére is figyelemmel a keresetet mint alaptalant a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes módosított keresetnek megfelelő marasztalását. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helytállóan állapította meg, de egyes nem releváns tényállási elemek okszerűtlen értékelésével téves jogkövetkeztetést vont le és utasította el a módosított keresetet. Az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (2) bekezdésével, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdésével, 279. § (1) bekezdésével és 346. § (5) bekezdésével ellentétesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és a felek nyilatkozatait. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti a NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdését, továbbá a 67. §-át is, mely utóbbi a lemondást és a közös megegyezést két eltérő jogviszony megszüntetési jogcímenek tekinti, eltérő feltételek és jogkövetkezmények mellett. Az elsőfokú bíróság tévesen indult ki abból, hogy az alperes a peres eljárás folyamatban léte alatt milyen intézkedéseket tett a szolgálati jogviszony megszüntetésének

orvoslására. A szolgálati jogviszony a felperes lemondására tekintettel került megszüntetésre, melyről szóló alperesi jognyilatkozat írásbeli lemondás hiányában került kiadásra, a per tárgya az alperes 2023. április 3. napján kelt jogellenes intézkedése. A Kp. 85. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak a jogellenes alperesi intézkedés keltének napját, a 2023. április 3. napja szerinti időpontot kellett volna az ítélezése alapjául vennie, mert a fenti jogszabályhely alapján a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a bíróság – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja. A Pp. 180. § (1) bekezdésével összhangban a Kp. 39. § (5) bekezdése szerint a perfüggőség a közigazgatási perben a kereset benyújtásával áll be, ezért az alperesnek a 2023. április 24. napját követő, egyébként is vitatható eljárása a per eldöntése szempontjából nem releváns. A perindítás joghatásai a Kp. 41. §-a alapján a kereset közlésével, a keresetlevél alperes részére történő kézbesítésével állnak be, melyre 2023. május 4. napján került sor. A kereset benyújtására nyitva álló 30 napos határidőben a felperes alappal nem bízhatott abban, hogy az alperes egyfajta önrevízió keretében visszavonja a keresettel támadott intézkedését, ezért az alperes peres eljárás alatt tett további intézkedései a per tárgyát képező közigazgatási tevékenység jogszerűségét nem érintik, annak esetleges jogkövetkezményeit nem mérsékelhetik. Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget az alperes 2023. május 12. napján kelt intézkedésének a jogellenes jogviszony megszüntetést megvalósító intézkedésének visszavonása tárgyában, és tévesen állította, hogy a visszavonást a felperes elfogadta, egy jogszerűtlenül helyreállított jogviszony megszüntetése önmagában sem lehet jogszerű. Az elsőfokú bíróság álláspontjának helytállósága esetén valamennyi munkáltatói intézkedés egyoldalúan visszavonható és módosítható lenne, ezzel kiüresedne a jogorvoslat lehetősége és a Kp. 2. §-a szerinti bírósági feladatmeghatározás. Az alperes a joghatályosan közölt intézkedését egyoldalúan nem vonhatta volna vissza, de az az átalány-kártérítési igényének a jogalapját alapvetően nem érinti. A felperes a jogviszony helyreállításában nem működött közre, és mivel a peres eljárás folyamatban volt, az átalány-kártérítés iránti igényének annulálása fel sem merülhetett. Az alperesi önrevízió indoka nem releváns, a jogviszonyt az alperes jogszerűtlenül szüntette meg, az azt követő intézkedése legfeljebb a kár enyhítését és az átalánykár mérséklését alapozhatná meg, melyre a keresetmódosítás – a 13 havi illetmény összegéről 4 havira történő mérséklés – utalt is. A NAV. Szj.tv. 216. § (6) bekezdése nem kizárólag a következményeket teszi vizsgálándóvá, hanem az eset összes körülményét, közte a jogsértés súlyát is, ez utóbbi minden további bizonyítási eljárás nélkül, objektív alapon eldönthető lett volna.

[9] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok és nyilatkozatok alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperes részéről nem állt fenn olyan jogsértés, amely a NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdése szerinti átalány-kártérítést megalapozhatta volna. A felperes szolgálati jogviszonya az alperes perben támadott nyilatkozata alapján írásbeli felperesi lemondás hiányában nem szűnt meg. Az alperes felismerte a tévedését, ezért a 2023. május 12. napján kelt értesítésével a támadott intézkedését visszavonta. A felperes egyértelműen a jogviszonya további fenntartását kívánta, munkavégzés céljából a munkahelyén megjelent, ott munkát végzett, ezzel a támadott intézkedés visszavonását elfogadta, a jogviszonya továbbra is fennállt. A szándéka ezt követően arra irányult, hogy közös megegyezéssel szűnjön meg a szolgálati viszonya, mely a felperes kérelmének megfelelően 2023. május 26. napjával meg is történt, ezt támasztja alá, hogy a felperes a közös megegyezéssel történő megszüntetést nem támadta. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy írásbeli lemondás hiányában, a támadott intézkedés visszavonására tekintettel nem volt szolgálati jogviszonyt megszüntető jognyilatkozat, ezáltal

annak jogellenessége nem merülhetett fel. A NAV Szj.tv. 216.§ (6) bekezdésére alapítottnan abban az esetben támaszthatott volna igényt a felperes, amennyiben az alperes szünteti meg a jogviszonyt jogellenesen, ilyen alperesi nyilatkozat azonban nem volt. Az alperes a keresettel támadott értesítést a felperes által is elfogadottnan visszavonta, a támadott intézkedésével nem szüntette meg jogellenesen a jogviszonyt, kizárólag a felperes egyoldalú jognyilatkozatának értelmezése alapján arról tájékoztatta, hogy 2023. május 26. napjával a lemondására tekintettel megszüntetésre fog kerülni a jogviszony. A NAV Szj.tv. 18. § (1) és (2) bekezdése alapján szóban jogviszonyról lemondani nem lehet, ezért a 2023. április 3. napján kelt munkáltatói intézkedését írásban visszavonta. Mindezek miatt nincs olyan alperes általi jogellenes jogviszony megszüntetés, ami alapján a NAV Szj.tv. 216.§ (6) bekezdése szerinti jogkövetkezmény felmerülhetett volna.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helytállóan rögzítette, a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, jogszerűen foglalt állást az átalány-kártérítés felperes által hivatkozott jogalapjának hiányáról. Ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság – azok ismételése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[12] A másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a peres felek által a másodfokú eljárásban nem vitatott tényállás alapján a rendelkezésre álló nyilatkozatok és bizonyítékok értékelésével helytállóan jutott-e arra a következtetésre, hogy a felperes által igényelt átalány-kártérítés jogalapja hiányzik, a felperes által a fellebbezésében hivatkozott eljárásjogi rendelkezések megsértésén keresztül megvalósult-e az átalány-kártérítés jogalapjaként felhívott NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdése szerinti anyagi jogszabályhely sérelme.

[13] A felperes a keresetében az alperes 2023. április 3. napján kelt intézkedésének jogellenességére hivatkozással állította, hogy az átalány-kártérítés iránti igényének jogalapja fennáll. A fellebbezésében a Kp. 85. § (2) bekezdésére hivatkozással azt igyekezett alátámasztani, hogy a jogalap megítélése szempontjából a jogellenesnek tekintett alperesi intézkedés keltének napja, 2023. április 3-a bír egyedül jelentőséggel, kizárólag az ezen időpontban fennállt tények alapján vizsgálható a szolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenessége. A felperes az átalány-kártérítés iránti követelése megtérítésére a Kp. XXIII. Fejezete szerinti marasztalási pert indított az alperessel szemben, a Kp. 130. § (1) bekezdésének utaló szabálya szerint a marasztalási perekben e törvény szabályait az e

fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. Ennek nyomán a marasztalási perekben is megfelelően alkalmazandó a Kp. 85. § (2) bekezdése, azonban a marasztalási perek, valamint az azok alapjául szolgáló közszolgálati jogviszonyok sajátosságaiból eredő eltérésekre figyelemmel kell lenni. Ilyen eltérést jelentenek a felperes szolgálati jogviszonyának az elsőfokú eljárás alatt történt alakulása, a peres feleknek - nem vitatott tényállás szerinti - további jognyilatkozatai. A felperes a keresetét ugyan az alperes 2023. április 3. napján kelt értesítésének jogellenességére alapította, azonban annak jogellenessége, az átalány-kártérítési igény jogalapja megítélésakor az elsőfokú bíróság jogszerűen vette figyelembe a jogviszony további alakulását, azt a körülményt, hogy a szolgálati jogviszony végső soron a peres felek közös megegyezésével szűnt meg 2023. május 26. napján. Az alperes a közös megegyezéssel történő megszüntetés iránt tett, 2023. március 27. napján kelt felperesi nyilatkozatot – a jogviszony megszüntetésére irányuló egyoldalú, kifejezett felperesi nyilatkozat, lemondás hiányában – helytelenül tekintette a perben támadott értesítésével lemondásnak, ezt korrigálva a 2023. május 12. napján kelt intézkedésével a 2023. április 3. napján kelt értesítését visszavonta. Közös megegyezéssel történő megszüntető nyilatkozat illetve felperesi lemondás hiányában a felperes közszolgálati jogviszonya továbbra is fennállt, az csak a peres felek későbbi közös megegyezésével, 2023. május 26. napján szűnt meg. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott a feltárt tényállás alapján arra a következtetésre, hogy az alperes 2023. május 12. napján kelt visszavonó nyilatkozata nyomán nem állt fenn a felperes keresetével támadott olyan alperesi intézkedés, amelynek esetleges jogellenességére figyelemmel a NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdése szerinti jogkövetkezmény alkalmazható lenne. A közszolgálati jogviszony és a marasztalási per sajátosságából eredően az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe az átalány-kártérítés jogalapjának megítélése során a felperes jogviszonyának mikénti alakulását, azt a körülményt, hogy az alperes jogellenesen nem szüntette meg a jogviszonyt, a közszolgálati jogviszony jogszerű megszüntetésére későbbi időpontban a peres felek közös megegyezésével került sor. Mindezekre tekintettel alaptalanul érvelt a felperes a fellebbezésében a Kp. 85. § (2) bekezdésének megsértésével, a perben vizsgálható tényállás, a bizonyítékok értékelésének jogszerűsége szempontjából irreleváns volt továbbá a perfüggőségre, valamint a perindítás joghatásainak beálltára vonatkozó érvelése is, melyek ez okból szintén nem vezethettek eredményre.

[14] A fent részletezettekre is figyelemmel jogszerűen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság az alperes 2023. május 12. napján kelt visszavonó nyilatkozatának és helyesen állapította meg, hogy ezt a visszavonást a felperes lényegében elfogadta azzal, hogy az alperes felhívására a munkavégzési helyén, munkavégzés céljából 2023. május 16. napján megjelent és a jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetéséig munkát is végzett. A felperes a keresetét a 2023. április 3. napján kelt alperesi intézkedés jogellenességére alapította, ezért a Kp. 108. § (1) bekezdésére is figyelemmel nem hivatkozhatott alappal a fellebbezésében arra, hogy az alperes fenti intézkedésével jogszerűtlenül helyreállított jogviszonyának megszüntetése önmagában sem lehet jogszerű, mely hivatkozása a peres felek közös megegyezésével történt későbbi jogviszony megszüntetést támadta.

[15] A felperes a fellebbezésében csak állította, hogy az alperes a 2023. április 3. napján kelt jognyilatkozatát egyoldalúan jogszerűen nem vonhatta volna vissza, azonban adós maradt annak részletes kifejtésével és az érvelését megalapozó jogszabályhelyek pontos megjelölésével, hogy miért nincs lehetősége az alperesnek a már megtett jognyilatkozatát egyoldalúan visszavonni. Az ilyen irányú érvelését nem támaszthatta alá a jogorvoslati

lehetőség és a Kp. 2. § szerinti bírósági feladatmeghatározás kiüresedésére vonatkozó általános, konkrétumokat nem tartalmazó érvelése.

[16] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperesi szolgálati jogviszony 2023. május 26. napjával, közös megegyezéssel történt megszüntetéséig terjedő teljes folyamatot, a közszolgálati jogviszony teljes tartamát helytállóan tette a vizsgálatának tárgyává, ezért alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes azzal, hogy a 2023. április 3. napján kelt intézkedés megtételét követő valamennyi alperesi intézkedés legfeljebb csak az átalány- kártérítés összegének meghatározása során lett volna figyelembe vehető. Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás teljességének vizsgálatával, a rendelkezésre álló bizonyítékok és nyilatkozatok okszerű értékelésével helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy jogellenes alperesi intézkedés hiányában az átalány-kártérítés jogalapja hiányzik, az átalány-kártérítés megítélésének a NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdése szerinti jogalapja nem áll fenn. Az elsőfokú bíróság jogalap körében hozott helytálló döntésére figyelemmel nem volt jelentősége a kártérítés összecszerűségének, ezért eredménytelenül érvelt a fellebbezésében a felperes a NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdésében részletezett körülményeknek az összecszerűség körében történő értékelésével kapcsolatban. A perben nem volt vitatott a lemondás és a közös megegyezéssel történő jogviszony megszüntetés közti különbség, ezért alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes a NAV Szj.tv. 67. §-ának megsértésével.

[17] A fent részletezettek alapján az elsőfokú bíróság a perben nem vitatott, releváns tényállás elemeit összességében is helytállóan értékelte és jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy a felperesi kártérítési igény jogalapja nem áll fenn, ezért az elsőfokú bíróság ítélete nem sértette a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban a fellebbezésben felhívott eljárási rendelkezéseket és ezeken keresztül az átalány-kártérítés jogalapjának megállapítására vonatkozó NAV Szj.tv. 216. § (6) bekezdése szerinti anyagi jogi rendelkezést sem.

[18] A felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére alkalmas lenne, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – annak helyes indokainál fogva – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdései alapján állapított meg. Ennek során az alperes által felszámított perköltség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel nem tartotta eltúlzottnak.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (216.096 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései alapján a Magyar Állam terhén marad.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 1.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró